

La notícia de la vostra “aturada indefinida” ha trasbalsat el món de la música. És un adéu definitiu?

—No, en principi no ho és. Necessitem aturar la maquinària del grup i a partir d’ací decidir, després de canviar d’aires i regenerar-nos, si volem seguir o no. És un comiat temporal però indefinit perquè sentíem que havia arribat el moment de parar. Quan gravàrem *Coratge* teníem clar que tancàvem un cicle.

—Us van costar molt d’escriure les paraules de comiat?

—La repercussió del comunicat ens ha superat. No volíem ser nostàlgics però alhora volíem fer un tribut a tot aquest temps. Han sigut molts anys de batalles i d’aventures envoltats de molta gent. Nosaltres hem crescut amb el grup però la reacció que ha generat el comunicat ens ha fet entendre que també molta gent ha crescut amb el grup. Obrint Pas forma part de tots. En un país atípic com aquest només la contribució de tots podia fornir aquesta nau.

— Els qui en saben diuen que, musicalment parlant, encara teniu camí per recórrer i explorar.

—En cada disc hem intentat aprendre i fer coses noves. Amb *Coratge* vam fer un pas endavant sense renunciar a la nostra essència. Objectivament podríem tindre més recorregut musical, però l’últim disc va suposar un esforç creatiu molt fort i ara mateix no ens sentim amb les forces per a fer un disc nou. És per això que necessitem aturar-nos i veure si, d’ací a un temps, ens sentim amb forces per a fer alguna cosa nova. Volem ser fidels a una idea que ens ha guiat sempre: fer allò que el cos ens demanava. Tot té els seus cicles i ara n’hem tancat un. I potser després n’obrim un de nou, ja siga de forma conjunta o de forma individual.

—És per això que la nota de comiat duu per títol *Seguirem*?

—Aquest títol té a veure amb l’optimisme que sempre hem perseguit transmetre, a pesar de les dificultats. Nosaltres som fills del desengany que va suposar l’estat de les autonomies i totes les renúncies que es van fer durant la transició i els primers governs socialistes. Quan nosaltres estàvem en l’adolescència tot semblava que havia d’anar a pitjor; hi havia molt de desànim i el convenciment que no es podia fer res per redreçar la si-

PRATS, L. CAMPS

tuació. Enfront d’això, nosaltres sempre vam insistir en la idea que hi havia camí; que es podia avançar a pesar de tots els entrebancs. Hem begut de l’herència de lluites que ens van deixar els nostres pares, però hem treballat amb les nostres pròpies armes. És per això que el comunicat diu “Seguirem”: perquè, passe el que passe, continuarem treballant per la reconstrucció nacional i la transformació social del País Valencià.

—Ara fa tot just 20 anys va començar aquesta aventura a l’institut Benlliure. Us imaginàveu en aquell moment que arribaríeu fins ací?

—No, mai no podríem haver somiat la repercussió que hem assolit. En aquell moment persegüiem fer un grup de música que superara les limitacions que teníem a València. Nosaltres érem la primera generació que estudiava en valencià i, en aquells inicis, encara hi havia molts prejudicis envers la llengua i els de la línia [en valencià] érem una espècie de gueto. El nostre objectiu era tractar de descriminalitzar la nostra manera de ser, de pensar i d’entendre el país.

—I ho aconseguíreu. Tothom us reconeix haver normalitzat i dignificat el català entre el jovent valencià.

“Som fills de la cultura de la resistència”

Xavi Sarrià (Barcelona, 1977) ha estat el líder i l'ànima d'Obrint Pas des que el 1993 aquest grup es va posar en marxa i, del barri de Benimaclet estant, va projectar internacionalment el rock i la fusió feta en català. Parlem del seu comiat, de la salut de l'escena musical en la nostra llengua i, sobretot, de les esperances que té dipositades en el futur col·lectiu.

—Si d'alguna cosa ens sentim orgullosos és d'haver trencat prejudicis i fronteres mentals i físiques sense renunciar a la nostra manera de ser. Tot-hom ens deia que era impossible que triomfàrem si ho fèiem en català, però nosaltres mai no ens vam plantejar un grup que no fóra en valencià. El temps ha demostrat que sense renunciar a la nostra identitat hem pogut trencar molts prejudicis i fronteres que, en el moment de crear el grup, estaven molt vigents. A base de picar pedra hem anat tocant a més i més llocs fins a pegar el bot internacional.

—Obrint Pas és fill de les circumstàncies sociopolítiques del País Valencià. Segurament seria inconcebible a Catalunya...

—Mentre al Principat el rock en català vivia un moment dolç, el País Valencià vivia una situació ben complicada. Ni les institucions donaven suport ni la llengua estava tan normalitzada ni hi havia infraestructures. A més, al País Valencià hi havia una crisi greu de la música en valencià. A sobre, el PP estava a punt d'entrar en el govern. Així doncs, en el moment en què les coses semblava que no podien anar pitjor, va emergir

una generació d'adolescents amb ganes de trencar amb tot. La nostra generació volia anar a per totes.

—Amb tantes circumstàncies adverses, com s'explica que hi reeixíreu?

—Nosaltres érem la primera generació criada i educada amb normalitat en valencià i això va construir una identitat generacional entre molta gent del país. El conflicte lingüístic —que tant va dificultar les coses a la generació anterior— s'ha començat a superar gràcies a la tasca que s'ha fet a les aules. A mesura que tocàvem en més i més llocs, ens adonàvem que hi havia molta gent com nosaltres, gent sense prejudicis per la llengua i la identitat. Concert a concert ens adonàvem que n'érem molts i ens refermàvem en la convicció que podíem avançar i guanyar.

Som fills del context sociopolític del País Valencià i de la cultura de resistència en què hem hagut de madurar. A pesar de no disposar de mitjans, hem tingut empena per a gravar discos, organitzar concerts, obrir ateneus, esquivar el boicot mediàtic; en definitiva, estem acostumats a lluitar, a arremangar-nos i fer petits avanços. Només cal veure la tasca que han fet associacions com Acció Cultural, Escola Valenciana o tantes altres entitats que actuen a nivell local o comarcal. Aquesta cultura de la resistència ha sabut bastir tot un entramat contracultural molt potent que ha crescut de forma paral·lela a l'hegemonia del PP.

—I si el vostre comiat és l'avantsala de la derrota del PP? Potser també per a ells hi ha un canvi de cicle.

—[Somriu.] Podria ser perquè, al capdavant, nosaltres som fills d'aqueix cicle polític. Però no sols això, perquè nosaltres sorgim després de la caiguda del mur, quan comença a implantar-se la versió més dura del capitalisme, la globalització... Obrint Pas no s'entén sense la seua vessant social i si no es té en compte la necessitat que sentíem de recuperar la identitat pròpia enfront de la globalització que tot ho estandarditza.

Així doncs, hem resistit al PP i a la globalització i és per això que estem segurs que seguirem endavant. En aquest país hi ha una xarxa de col·lectius, organitzacions, casals, ateneus i mogudes que vertebraren el territori d'una manera voluntària i anònima. Aquesta és la nos-

Xavi Sarrià, a la plaça Redona de València, on van enregistrar el vídeo de "La vida sense tu".

tra teranyina de resistència, l'activisme en xarxa que s'ha anat bastint al marge de la cultura hegemònica.

—La realitat és, però, que el PP fa 18 anys que governa. És aquest un país bipolar?

—Hi ha un país que ha estat visible durant aquests anys. És el país del model de la Transició que es va imposar i es va consolidar amb el PP, el de l'autoodi, el de denigrar la cultura pròpia, el de la corrupció i els diners fàcils, el de les obres faraòniques. Ha sigut el model de la destrucció del país.

I d'una altra banda hi ha el model de país de Fuster, el model modernitzador, transformador, que, tot i ser divers, conflueix en l'estima pel seu territori, per la cultura i la llengua i les ganes de mirar al futur. Aquest model ha estat invisible en els últims anys, però sempre ha estat ací covant-se. Ara, sembla que estem davant un nou canvi de cicle i el model invisible emergeix. Estic convençut que aquest model és capaç de fer front als reptes que encara el país perquè fa molts anys que treballem, anònimament però amb determinació.

—I quin paper hi tenen els joves?

—Avui hi ha una generació de joves àmplia, ben formada i desacomplexada que procedeix de diferents sectors socials i que pot ampliar, difondre i posar en pràctica els postulats bàsics de la nostra manera d'entendre el món. Són gent que sap d'on venim; que sap per què hem arribat fins ací; que ha acumulat experi-

ències i que, sobretot, té ganes. Són les generacions futures que tenen la clau.

—Aquest moviment que s'ha covat al marge de l'oficialitat és prou sòlid per a assolir visibilitat institucional i en el dia a dia?

—Sóc molt optimista. Fa només 50 anys de *Nosaltres, els valencians*, així que el model de què parlem és gairebé nou. La generació anterior a la nostra, que venia de segles de desmemòria i de desprestigi de la cultura i de la llengua, va recuperar un País Valencià que havia estat gairebé exterminat. En aquests 50 anys s'ha avançat molt, però cal tenir en compte que nosaltres som la primera generació que s'ha criat en valencià. En comparació dels nostres pares, que van adquirir el compromís amb el país i el territori a través de l'autoaprenentatge, nosaltres som la primera generació que ha adquirit l'idioma des de la infantesa i amb naturalitat. I ens hem criat al costat gent que no era ni pensava com nosaltres, i la barreja ha ajudat a descriminalitzar i normalitzar les nostres inquietuds i el nostre idioma en tots els àmbits, no sols en l'intel·lectual. Els clixés que es van fomentar en la ignorància i en el fanatisme del franquisme i la Transició han caigut. Aquesta és una generació més desacomplexada.

—El revifament de l'escena musical en català feta al País Valencià ha estat essencial per a fer possible aquesta presa de consciència. A hores d'ara, hi ha propostes musicals ben diferents.

S'ha assolit una certa normalitat?

—Aquest és un dels millors moments de la música en català feta al País Valencià, sobretot perquè hi ha molta gent que escolta aquesta música. La situació, però, no és normalitzada perquè el País Valencià viu de fa temps en un estat d'anormalitat permanent dins els Països Catalans. A diferència de Catalunya, ací no tenim infraestructura, ni suport institucional, ni presència en els mitjans públics... Però tenim qualitat, diversitat, prestigi i molta acceptació. La situació és molt bona, però, de cara al futur, cal que estiguem molt atents. Combatre les maquinàries culturals que vénen de fora és molt complicat. Aquestes poden determinar les cultures juvenils, amb les quals cal estar connectats i saber-les captar per continuar tenint acceptació. La clau és estar atent al que demana la gent jove i donar-los eines per organitzar concerts i traslladar les seues inquietuds.

—Hi ha prou fluïdesa en l'intercanvi musical dins els Països Catalans entre els tres territoris o hi pesa massa la divisió administrativa?

—Tenint en compte la situació en què vivim, hem d'estar molt orgullosos de l'escena musical que tenim, especialment al País Valencià. El que s'ha aconseguit és bestial. En altres nacions sense estat com el País Basc, Occitània, Còrsega, l'escena musical no té el vigor d'ací. Al Principat s'ha potenciat a nivell institucional i mediàtic i s'ha aconseguit una certa normalitat. Dins els paràmetres de minorització cultural que patim, la música en català té molt bona salut gràcies a la gent. Han sigut ells els qui han donat normalitat a la música en català.

—Heu dit que "seguirem". Què seguirà fent Xavi Sarrià?

—M'agradaria continuar escrivint. Ara estic amb una novel·la, però no tinc pressa. Vull anar a poc a poc.

—I l'adrenalina dels concerts, no la trobareu a faltar?

—Això espanta, perquè l'adrenalina, el contacte amb el públic, aquells moments màgics, els concerts carregats de sentiment als Països Catalans i arreu del món... segur que ho trobem a faltar. Però ha de quedar clar que el vaixell no el desballestem, sinó que queda atrapat per a noves guerres.

Violeta Tena